

[Kent Kirk]

Så selv om én svale ikke gør nogen sommer – det udtryk kan vi tilslutte os – vælger vi at fortolke det således, at regeringen har trådt lidt ved siden af, men ikke vil gøre det igen, og at Folketinget nok skal leve op til at holde regeringen på den rette frihandelskurs fremover.

Tørnæs (V):

Jeg vil gerne først og fremmest takke for to både fyldige og gode svar på forespørgslen fra såvel statsministeren som fra udenrigsministeren. Det er helt rigtigt, som specielt udenrigsministeren siger, at man ikke skal sådan hæfte sig for meget ved enkeltsager. Nej, men man kommer nu ikke uden om, at det er de handlinger, man foretager sig, om også de står enkeltvis, man bliver bedømt på. Det nytter ikke så forfærdelig meget at have gode hensigter, hvis man agerer imod det.

Jeg vil gerne fastslå, at jeg er aldeles uenig med fru Annette Justs holdning til mund- og klovsyge, når hun siger, at man har indført importforbud, hvis bare der var været et strejf af mund- og klovsyge, og næsten udlægger det som en handelshindring. Når det drejer sig om et importforbud på grund af mund- og klovsyge, er det afgørende vigtigt, at man omgående skrider til handling, om der så kun er det ringeste spor af det. Mund- og klovsyge er en meget farlig smitsom sygdom, som man ikke kan gardere sig nok imod. Vi bør derfor kun have samhandel med de lande, som kan opstille skudsikre garantier for, at der ikke findes mund- og klovsyge i deres besætninger, eller at der ikke er nogen risiko for smittespredning.

Jeg vil gerne sige til fru Annette Just, at det var en af de ting, der var aldeles afgørende for den tidligere regering, og jeg tror bestemt også, det er det for den nuværende regering i forbindelse med etableringen af det indre marked, at der kunne stilles skudsikre garantier op. Når vi har så stor en eksport netop af landbrugsprodukter til lande som ikke mindst Japan, skyldes det jo netop, at vi kan opstille sådanne garantier, og derfor må der ikke efterlades nogen som helst tvivl om, at hvis der er endog den mindste risiko eller strejf af risiko for at få mund- og klovsyge, er det berettiget at indføre importforbud. Det er fri handel, vi skal have – ikke fri sygdomsspredning.

Det var den ene sag, og det er en sag, hvor jeg synes man har reageret fornuftigt og fuldt berettiget.

Hvis vi så ser lidt på en anden sag – banansagen – ja, kan jeg ikke skjule, at det var med megen forbavelse, vi måtte konstatere, at den nuværende regering under afstemningen i EF, hvor Danmark havde den afgørende stemme – det er det, der er det centrale i det: Det var altså ikke ligegyldigt, hvad vi stemte her – altså valgte at lægge sin lod i det, vi kan kalde den protektionistiske skål. Man valgte at gå sammen med lande, som traditionelt står for den protektionistiske linie. Det er da rigtigt, at det er en lidt ligegyldig sag om bananer, men konsekvensen bliver jo altså den, at forbrugerne efter 1. juli vil opleve, at de får dyrere og dårligere bananer, og i øvrigt også at EF's budget skal øges.

Dertil kan man føje, at det jo fortrinsvis er mindre børn og ældre mennesker, der er de største forbrugere af bananer. Og det kan jo undre lidt, at den nuværende regering har fundet netop dem som en målgruppe, man skulle ramme i den sammenhæng.

Men det er selvfølgelig rigtigt, at Danmarks nationaløkonomi ikke lider større skade af, at forbrugerne får dårligere og dyrere bananer. Men det er altså et rigtig dårligt signal.

Det er rigtigt, som det også fremgik af begge besvarelserne, at danske regeringer igennem mange år – både den nuværende, den tidligere regering og regeringer før – har arbejdet ihærdigt for øget liberalisering af verdenshandelen. Der er ingen, der er i tvivl om, at det er i dansk interesse. Det er i det lys, man skal se vores, kan vi sige, lidt manglende forståelse, men jeg vælger ligesom hr. Kent Kirk at fortolke det på den måde, at det var en enlig svale. Det var, skal vi sige, en lille fejl, regeringen som ny kom til at begå her, og det skal den da såmænd også få tilgivelse for.

Men problemet ud over konsekvensen med bananerne er jo, at vi her svigtede vores traditionelle partnere: de lande, som vi arbejder tæt sammen med i bestræbelserne på at få øget liberaliseringen. Lad mig bare nævne lande som Holland og Belgien. Ja, sagen var vel i virkeligheden den, at Holland og Belgien var lige ved at stemme for i december, men så kom de hjem og opdagede, hvilken fejl det var, de var på vej til at begå. Og når Danmark jo klart og entydigt efter et overbevisende flertal i Markedsudvalget naturligvis stemte imod i december, var det lidt pudsigt, at Danmark vendte rundt i fe-